

ἐρνεσίπεπλος, ὁ, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὁ περιέβλημένος μὲ ἔρνη, νεσὰ βλαστήματα, Ὀρν. Ὑμν. εἰς Δίονυ. 30. 5.

ἔρνια, ἡμαρτημένη γρ. ἀντὶ ἔρνια, Πολυδ. Α'. 212.

ἐρνοκολάπτης, ἡμαρτημένη γρ. ἀντὶ δρυσκολάπτης, Διον. Ἀλ. 1.14.

ἔρνο-κόμος, ον, ὁ περιτοούμενος νεσὰ φυτὰ, ἐρνοκόμων παραδεισιάρων, Ἡσυχ.

ἔρνομοαι, Παθ., αναίδω, βλασάνω, Φίλων, 2. 402.

ἔρνος, εως, τό, νεσὰρ βλαστός, ὡς σύμβολος τῆς ναιικήῃς τρυφερότητος καὶ καλλονῆς, ὁ δ' ἀνέδραμον ἐρνεὶ ἴσος Ἰλ. Σ. 56, 437, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 175. οὕτως, ὅταν δὲ τρέφει ἔρνος ἀνήρ ἐριθλέας ἑλαίης Ἰλ. P. 53, πρὸλ. Ὀδ. Z. 163:— ὁ Πινδ., μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἔρνια (ἀπολ.) ἐπὶ τῶν στεφάνων οὗ ἐφόρον οἱ νικῆται ἐν τοῖς ἀγῶσι, Ν. 11. 37, I. 1. 38, 94.

11. ἀκολουθῶσαι. ἐπὶ τέκνον (πρὸλ. Θάλω), Πινδ. Ν. 6. 61, I. 4. 77 (3. 63), καὶ τραγ., ὡς Δισχύλ. ἐν Ἀγ. 1575, Εὐμ. 661, 666, Σοκ. ἐν Ο. Κ. 1108. ἔρνος τῆς νηδύος Εὐρίπ. Βάκχ. 1307. τίς ἀθανάτων ἢ βροτῶν τοιοῦτον ἔρνος θρέψεν ἐν ποίᾳ χθονί; Βακχλ. 5. 87 (ἐκδ. Blass) κέρων ἔρνος, περιρ. ἀντὶ κέρα, Ὀπκ. Κυν. 2. 194. ἢ Δῆλος καλεῖται ἔρνος ὡς ἀνάδυσσα ἐκ τῆς θαλάσσης ὡς βλαστάνει τὸ ἔρνος ἐκ τῆς γῆς, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 2. 2) καρπός, ἐπὶ τοῦ μῆλου τῆς: Ἐριδος, Κόλυου. 60, 130, 147. Ἡσυχ.

ἔρφυξ, ὕγος, ὁ, = τῷ προηγούμενῳ. ποιητ. ἀντὶ κέρας, Ἀριστ. Ποιητ. 21, 17.

ἔρνωδης, ες, (εἶδος), ὁμοιος πρὸς νεσάρν, τρυφερόν βλαστόν, Γεωπ. 10. 22, 5.

Ἐρνεῖης, ὁ, ἐν Ἡρόδ. 6. 98, ὡς μεταφραστὴς τοῦ Περιονύσου ὀνόματος Δαρείου (ὁ ἦε)· κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἔργου, ἔρνω, ὁ ἐργαζόμενος, ὁ πλάττω· τι· ἄλλοι ἐκ τοῦ ἔργου, ἐργω, λατιν. coersitor. Ἐρνεῖης ἀπαντᾷ ἐν τινι στίχῳ παρ' Ἡρακλ. 34. 5. Πηλ. Μέγα Ἑτυμ. 376. 52.

ἔρνω, ἔρνα, ἴδε ἔρνω.

ἐρνώεις, εσσα, ἐν, (ἔρος), ποιητ., πλήρης ἔρωτος, θελικτικός, χαριεῖς, Σπειεὺ τε Θόη θ' Ἀλῆ τ' ἔρνεσσα (κοιν. Σπειεὺ τε Θόη, Θαλῆ τ' ἔρνεσσα), ἐρατεινῆ, Ἡσ. Θ. 245, πρὸλ. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφροδ. 264, εἰς Ἐρμ. 31. ὠσάντως ἐν Λυρ. χωρίοις, Σαπρ. Ἀποσπ. 64, Εὐρ. Ἀποσπ. 903. Ἀριστοφ. Ὀρν. 248.

Ἐρνώιδαι: ὀδμος τῆς Ἰπποβοωννίδος φυλῆς, Ἡσυχ.

ἔρνοαι, β' ἐνικ. ἔρσαι, Χρησμ. ἐν Ἀγῶνι Ἡσ. κ' Ὀμ. σ. 314, ἐκδ. Goettl. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἔρνοαι: (ἔρνωτᾶ ἐναὶ οὐ ἄτε. τύπος, ἔρνω (Α) εἶναι ἕτερος Ἐπικ. τύπος: ἐπαφροσ τοῦ ἐρῶς (B), Ἀτ.: ἔρνω, ὄσ εἶπα): παρα.: ἐρῶμαι: μέλλ. ἐρῶμαι, Σοφ. Ο. Κ. 1166, Εὐρ., Πλάτ., κλ.: Ἰων. ἐρῆρομαι, Ὀδ. Α. 61., II. 237, Ἡρόδ.:— ἀορ. ἠρήρομαι, Εὐρ. Ἰων 521. Θουκ., κλ.: προστ. ἐρῶθ, Σοφ. Ἰλλ. 563. Εὐρ. κλ.: Ἐπ. ἔρρω, Ἰλ. Α. 611. ὕποστακ. ἐρῶμαι, Ὀδ. Θ. 133, Ἄττ. εὐκε. ἐρῶμαι, Ὀδ. Α. 135., Γ. 77, Ἄττ.: ἀπαρ. ἐρῆσθαι (συγκρίτες ἡμαρτημάς γρᾶφόμενον ἐρῆσθαι), ὅπερ αἰετοῖς ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει μεταλλάξαι καὶ ἐρῆσθαι, Ὀδ. Γ. 69, 213, κ. ἀλλ. πλὴν ἐν Α. 405)· μετοχ. ἐρῶμαι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 574, Θουκ. Α. 40.— Ἐτερος Ἐπικ. καὶ Ἰων. τύπος ἐρῶμαι, ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὑποτ. ἐρῶμαι, Ὀδ. P. 509. ἀπείσαται, Z. 298., Ψ. 106. Ἰπκ. 113Α, παρατακ. ἐρῶντο, Ἰλ. Α. 332, Θ. 445. καὶ Ἰων. συνθέντων ἐπετραίωμα ἐν Ἡρόδ. 3. 61. Ἐρωτῶ, ἐρωτῶ τὸ μᾶθω, κατὰ τὸ πλείστον ἐπομηνῆς: ἐρητημένης προτάσεως, Ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅτι ἐ κῆσαι Ὀδ. I. 402. κλ.: ἥρωτο ὁ τὶ θαυμάζει Ὀουκ. 3. 113. ἐρωμίεθα εἰ τιν' ἄεθλον οἶδε Ὀδ. H. 133, κλ.: οὕτως, ἐρέσθαι θουκ. . . Ἰλλᾶτ. Πολ. 327C: διὰ τί . . . ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 355 C, κλ.: ὠσάντως: ἐπομηνεῖς εὐθείας ἐρωτησεως, ἥρωτο Ξενοφῶντα, ἐπέ μοι, ἔφη, ὡ Ξενοφῶν, οὐ σὺ ἐνόμικε . . . ; Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, ὁ ἐρωμίενου δὲ τοῦ Ἀγχιλαίου, ἀρ' ἀν. ὁ Δερκυλίδα, ἐν καιρῷ γένοιτο, εἰ . . . ὁ αὐτ. ἐν Ἐλλ. Α. 3. 2, πρὸλ. Κύρ. 1. 4. 19. 2) μετ' αἰτ. τὸ ἀντικειμένον, ἐρωτῶ ποῦ εἶναι τί, ἐρέσθαι δώματα πατρὸς ἐμοῦ Ὀδ. Z. 298. ἐρωτῶ περὶ τινος ἡ διὰ τί, ἐρῶμεναι παιδάς τε κασιγνήτους τε ἕτας τε καὶ πόσις, ἐρω: ὠσάται ὑπὲρ τῶν υἱῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ἀδρῶν (Ὀδ. Γαρκῆ), Ἰλ. Z. 239. ἐφραεῖ Ἐκτορα δῖον Ο. 390. θεῶν ἐρῶμιεθα βουλάς Ὀδ. H. 402. 3) μετ' αἰτ. προστ. ἐρωτῶ, Ἰλ. Α. 332, 513, κλ., Ἡρόδ. 1. 32. ἐρετο δ' ἡμέας, ὡ ζεῖνοι, πόθεν ἔστέ; Ὀδ. I. 251. εἶροντο τίς εἴη καὶ πῶθεν ἔλθοι P. 368. 4) μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρωτῶ τίνα περὶ τινος, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγῶν ἐρῆσομαι αὐτῇ· τίς, πόθεν εἰς ἀδρῶν; II. 237, πρὸλ. T. 509. 5) συγκρίτοτα, τίνα περὶ τινος, ὡς Ἰνα μιν περὶ πατρός. ἔρωτο Α. 135, πρὸλ. Γ. 77, Ἡρόδ. 4. 76, κλ., Εὐρ. Ἰλλ. 548. ὠσάντως, οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δικασ εἶροντο Ὀδ. Α. 570. ἀμφὶ πόσει ἐρέσθαι T. 95.

ἔρως, ὁ, αἰτία, ἔρως, ὄστ. ἐρως— ὁ ἀρχαϊκός: ἀλλ' ἄπλωσ ποιητικὸς τύπος τοῦ ἐρῶς (πρὸλ. γίλωσ), ἔρως, σοφρὰ ἐπιθυμία, οὐ . . . θεὰς ἔρος οὐδὲ γυναικίς Ἰλ. Σ. 315, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 212. ἀλλὰ συγκρίτοτα ἐν τῇ φράσει ἔξ ἔρον ἔντο, ἔτένο ἔρον, ἐξάλο- λον τῆν ἐπιθυμίαν, (ἴδε ἐν λ. ἐξίτημα II) ἐν χρήσει ὠσάντως παρ'

Ἡσῖδ. ἐν Θ. 120, 910, παρ' Ἰδύκμ 1. 4, Σαπφῶ 43, Θεόγγμ: 1060, 1322, καὶ ἐνίοτε παρὰ τραγ., ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Ἡλ. 198, Εὐρ. ἐν Μπρ. 151, ἐν Λυρικοίς χωρίοις: ἀλλὰ παρ' Εὐρ. καὶ ἐν διαλογικοίς, Ἰπκ. 337, 449, Ἰων 1227, Ἡλ. 297, I. T. 1172. Ἐρωτῶ δὲ ἔρος εἶναι ὁ καθόλου Ὀμηρ. τύπος, τὸ ἐρως (περὶ ἀπαντᾷ ἐν ἐκδόσει τοῦ Ὀμ. Ἰλ. Γ. 442, Σ. 294) πιθανῶς εἶναι νὰ μεταβλήθῃ εἰς ἔρος καὶ ἐν Ὀδ. Σ. 212, ἢ ὄστ. εἶναι νὰ γραφῆ ἔρω (ὅπερ καὶ ἐγένετο ἐν ταῖς ἀρσῆταις ἐκδόσεσιν), οὕχ' ἔρω (κατ' ἀποκρίτην ἀντὶ ἔρωτι). II. ὡς ὄνομα κύριον, ὁ θεός Ἐρως, Ἠσ. Θ. 120.

ἔρος, τό, ἔριον· ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ ἔτροφος. ἐροτῆ, ἡ, Κύπρις, ἀντὶ ἐροτῆ κατ' Ἰσυχ.: ἔροτις δὲ Ἀπολ. (κατὰ τὸν Εὐστ.), Εὐρ. Ἢλ. 625, πρὸλ. Εὐστ. 1908, 57, M. Ἐτυμ. 379. 31:— περὶ τῶ ἔροτις καὶ ὁ Ἰσυχ. λέγει: ἔροτις ἐροτῆ, πατήγυρις· καὶ ἔροτιν· ἐροτῆν.

ἐρούα: ὀρουμός. ἀναπαύου· Ἡσυχ.

ἔροφ· ὄρνος ποιός· Ἡσυχ.

ἔροφ-αυανδα, ἡ, εἶδος ἐρπούσης ἀκάνθης, Διοσκ. 3. 19.

ἐρεπετό-θηκτος, ον, διαχθεῖς ὑπὸ ἔρεπε, οὐ, Διοσκ. 3. 79.

ἐρεπετοίεις, εσσα, ἐν, ὁμοίος ἐρεπετῶ ἢ ἀνήκων εἰς ἐρεπετόν, γέ- νομα ἐρεπετόεν Ὀπκ. Κυν. 2. 274.

ἐρεπετό-μορφος, ον, ἔχω μορφήν ἐρεπετῶ, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 272B.

ἐρεπετόν, τό, (ἔρπω) κτήνος ἡ ζῷον βαδίζον ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀθρομόν βαζίζοντα ἐπὶ τῶν δύο πο- δῶν, Ὀδ. Δ. 418. ὄφικ καὶ σαύρας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἐρεπετόν Ἡρόδ. 4. 183. τοῖς μὲν ἄλλοις ἐρεπετοῖς πόδας ἔδωκεν . . . ἀν- θρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας Ξεν. Ἀπομν. 1. 4. 11. ἐρεπετά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πετεινά, Ἡρόδ. 1. 140, πρὸλ. Θεόφρ. 15. 118. Ἀπολλ. Ρῶδ. Δ. 1240:— ἐν Πινδ. II. 1. 47 τὸ ἐκατόν κελεύεις ἔχων τέρας ὁ Τυρῶς καλεῖται ἐρεπετόν, πρὸλ. Καλλ. εἰς Δία 133. πυκνιώτατον ἐρεπ- τῶν, ἐπὶ κυνηγετικῶν κυνός, Πινδ. Ἀποσπ. 73. ἐπὶ ἐντύχων, Σιω- νιδ. 12, Νικ. Ἀποσπ. 2. 46.

11. ἔρως τὸ ἐπὶ τῆς κυλίας ἐρ- πον, ἐρεπετόν, μέλιστα ὁ ὄφικ, Εὐρ. Ἄνδρ. 269, Θεόφρ. 24. 56. ἔρεπετά τε καὶ δακετά πάντα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1069.

ἐρεπετο-φάγος, ον, ὁ τρώγων ἐρεπετά, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 106Δ.

ἐρεπετώδης, ες, ὁμοίος ἐρεπετῶ, ὄροισίδης, περὶ τῆς προδουκίδος τοῦ ἔλεφαντος, Ἄρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 13.

ἐρηνώδης, ὄνος, ἡ, = ἐρηπος, Νικ. Δελφ. 418, ἔνθα ὁ Σχολ. κακῶς ἐρφυδῶνα.

ἐρηπῆλη, ἴδε ἐρεπῆλα.

ἐρηπηνώδης, ὡς ἐρηπης, Φίλων 2. 205

ἐρηπης, ἠτος, ὁ, (καθ' Ἡρωδιαν. δὲ παρὰ Χοιροδ. 54. 29, ἐρηπης, -ἠτος) (ἔρπω) νόσημα χλεπτόν το ἄεματος ἐξαπλού- μενον κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, Ρεῦθ. Οοσ. Ἰπκ.: ἐρηπης ἐσθιόμε- νος Ἰπκ. Ἀρ. 1253.— ὠσάντως ἐρηπην, ἦνος, ὁ, Φίλων 2. 61.— Κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμολόγ.: ἐρηπην ὄνομα πάθους, παρὰ τὸ ἐρπω ἐρηπην. ἐστὶ δὲ πάθος χλεπτόν. ἀπὸ τοῦ ἐρπειν· καθ' ὅλου τοῦ σώμα- τος ἐπιπλατυνεται γὰρ τῷ σώματι οὐκ εἰς ὄγκον, ἀλλ' εἰς πλάτος καὶ μῆκος. λέγεται δὲ καὶ ἐρηπην ὡς εἴρος εἰς τὸ Λεϊτικόν (Ἀνέκδ. Βεκκ. 256. 18, καὶ Φωτιου Λεξ. ἐν λέξει).

ἐρηπιστήρ, ἦρος, ὁ, διαφ. γραφ. ἀντὶ ἐρπιστήρ, Ὀρν. Διθ. 19.

ἐρηπιστής, οὔ, ὁ, = ἐρηπιστόν, Νικ. Θ. 9, κλ.: ἐπὶ μῶσι, Ἀ. θ. Π. 9. 86.

3) ἐπιθ., ὁ ἔρπων, ἐρηπιστῆν πόδα, κισσέ, χα- ρεῦσας αὐτὸς 11. 33.

ἐρηπιστικός, ἡ, ὄν, ἔχω τᾶσιν ἢ φύσιν πρὸς τὸ ἐρπειν: τὰ ἐρ- πιστικὰ (πρὸλ. ἐρηπης), ἐκάνθηματα ἐξαπλούμενα ἐπὶ τοῦ δέμα- τος, Ἰπκ. Κωακ. Προγν. 220E, Πολυδ. Δ', 206 (δ. ἀρ. γραφ. ἐρ- πιστεύκᾶ).

ἔρεπῆλα, ἡ, ὄνομα θαλασσίου ζῷου, Νοσημίας ἐν Ἄλγετικῶ παρ' Ἀθην. 306C: ἐρπίλλαξ (ἐρηπῆλαξ Kaibel) δολιχίηποδας αὐτόθι 305Δ.

ἔρπεις, ὁ, λέξι: αἰγυπτιακῆ σημαίνοσα οἶον, ὅπου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει Ἰπώνας ἐν Ἀποστ. 42. Ἐρμας δ' ἐλῶν ἔρπιν (δ' ἐλῶν ὄσπιν θεοῖς οἰνοχοῶσι Kaibel) θεοῖς ὄνο- χόσησεν Σαφρ παρ' Ἀθην. 39Α, Τέεζ. ἐν Λυκ. 579.— Ἐν ἐπι- γραφῇ ἰερογλυφ. (Ebers Aegypten σ. 327) ἐπὶ ἀγγελοῦ εὐρηται ἡ λέξις erp ἢ arp.

ἔρεπετόν, τό, = ἐρεπετόν, Ἠσ. Ἀριστ. παρ' Εὐστ. Ἰλ. 481. 36.

ἐρπούςαι, παρα. ἐρπούζων Κόνιη. Σμ. 13. 93. ὁ Ὀμ. μετα- χειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐν τῷ ἐνεστέ: οἱ Ἄττ. μόνον ἐν τῷ ὄστ. ἐρπούσαι [ῶ], εἰς ἀναπλήρωσι τῶ ἔλλειπντος ὄστ. τοῦ ἐρῶ (ὄ ἦε). Ἐρῶν, σὺρμαται, παρ' Ὀμ. αἰετοῖς ἐπὶ γεροντικῆς ηλικίας ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων διατελούντων ὑπὸ τὸ βάρος μεγάλης θλίψεως ἢ δυστυχίας, ἐρπούσον ἄνδρα γευνδ. Ὀδ. Α. 193. ἐρπούσαι παρὰ Θίνα Ν. 220, πρὸλ. Ἰλ. Ψ. 225. ἐπὶ τετραπῶδων (πρὸλ. ἐρεπ- τόν) καὶ ἐπὶ παιδίων, Νικ. Ἄλξειφ. 555. ἐπὶ χρόνιου, Ἀνθ. Π. 6. 19. ἐπὶ τοῦ κισσοῦ, αὐτόθι 7. 22.

ἐρφυλλίνος, ἡ, ον, ἔξ ἐρφυλλίου κα: σεκευμαμένος, στεφά- νου. ἐρφυλλίνου Εὐδῶλ ἐν Ἐστερανοπώλειον 4. 5. μύρον Ἀντιφάν. ἐν Θεορικίοις 1. 7, Θεόφρ. Π. Ὀσμ. 6. 27.

ἐρφυλλίων, τό, = ἐρφυλλίος, Ἄρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3.

ἐρφυλλίεις, εἶδος, ἡ, = ἐτίτις· Ἡσυχ.